

Љ. Вукадиновић
ГВОЗДЕНА ПЕСНИЦА
Нови првак Европе...

(35)

– Један је висок, а други мањи, мало дебео. Видео сам их само с леђа. Гастон га је допунио.

– Пјер Њушкало и Дикстрон, други члан жирија.

Жан се обратио Гастону:

– Шта мислиш да урадиш?... Да тражимо да се жири смени?

Гастон је слегнуо раменима.

– Шта то вреди? Поставиће друге, који су исто тако Дипреови људи. Он их има све у рукама.

– Али нешто мора да се предузме! – очајавао је Жан.

Гастон је пришао Милошу и одлучно рекао:

– Све зависи од вас, Мишеле. Тенизе мора да лети на под, да буде нокаутаутиран. Ако издржи на ногама до краја меча, макар се тетурео као пијан, макар ви накупили тродупло више поена, њега ће прогласити за победника. То се није једанпут догодило. Једини спас је нокаут! Морате да радите брзо и врло опрезно.

Милош је климнуо главом:

– И мени се жури. Желео бих да се овај меч што пре заврши.

Гастон је продужио:

– А најважније од свега је да га уопште не ударате по телу, нарочито не у плексус. Сваки ударац је опасан. Чули сте шта је рекао Пол. Тенизе ће да легне и да се превија! Констатоваће да не може да продужи борбу. Дежурни лекар изјавиће да је ударац био низак. То је дисквалификација. Зато га туците само у главу и срце. Ниже никако. То није лако. Ја знам, али од тога зависи победа. Друго ништа не умем да вам саветујем.

Жан је шетао по свлачионици дугачким корацима и стално мрмљао:

– Каква свињарија!.. Каква подлост.

Његово огорчење захватило је и Милоша. Заборавио је на тренутак на своје бриге и праскао:

– И то ми је спорт!... Подвале на свим странама, подметања, удешавања, потплаћивања жирија... Свега ми је доста! Да сам знао да су људи толико покварени никада не бих обукао боксерске рукавице. То више није спорт! То је права трговина, свирепа непоштедна борба спортских шпекуланата за што већу зараду.

Сео је на клупу и ухватио се за главу.

– Ани је имала право: Бокс је дивљачки спорт, недостојан поштених људи. Нема више ничега витешког у њему. Два лудака се међусобно туку до изнемоглости да би вешти менаџери зарадили што више новаца...

Гастон је покушао да га умири.

– Али, Мишел, сви нису такви...

Милош је, међутим, био изван себе од гнева. Разјарен, потпуно се препуштао срџби која га је све јаче обузимала.

– И ја сам ниско пао као остали, чим сам запао у њихово друштво. Ах, да сам само знао раније за све те махинације и прљаве послове менаџера... И још се чудим што ме Ани презире!..

Пришао је нагло Гастону и обратио му се молећивим гласом:

– Гастоне, преклињем те да оставимо све то. Препустићемо Тенизу сву славу. Иди и реци им да нећу да боксујем, да одустајем, да се никада више нећу појавити на рингу. – Хајде, Гастоне, молим те...

Гастон је побледео као крпа и затетурао се од узбуђења, Жан је исто тако прискочио и запањен зурио у свога пријатеља. А Милош је стајао разбарушене косе, молећивог израза на лицу, унезверених очију. Очајање му се читало у очима, усне му подрхтавале од беса. Видело се одмах да није владао собом.

– Јеси ли полудео, Мишеле? – најзад је успео да промуца Жан: – Зар сада да се повучеш, када смо догурали близу врха. Ти се сигурно шалиш...

Затим је продужио одлучно, потпуно прибран:

– Они су покварењаци и најодвратнији трговци људском снагом. То је тачно. Али не заборави да је наша дужност да се боримо против тог зла које постаје све горе и опасније. Ја се борим пером и откривам свету њихове прљавштине, жигосући их, ометајући њихове подле планове. Ти имаш другу дужност: да својим снажним песницама, својим изванредним знањем онемогућиш да један просечан боксер, недостојан титуле које носи, служи као средство Дипреу и њему сличних за гомилање пара. Треба спасавати бокс из тих прљавих руку, вратити му углед, показати свету да је то витешки спорт, указати на његове лепоте и корисне стране. Када би се сви огорчени и разочарани, повукли одједном као ти, побеђени сазнањем о непоштењу других, шта би се догодило од овог племенитог спорта. Претворио би се сасвим у циркуску атракцију, личио би на гладијаторске борбе из старих времена, спао би на најнижи, најдивљачкији ниво. Треба онемогућити за увек све оне којима је једини циљ гомилање пара, који у боксу гледају само средство за зараду. Ти то можеш својим песницама, својом чудесном снагом својом интелигенцијом. Мало је таквих као што си ти. И зато не смеш да одступиш. Изиђи на ринг и казни те упропаститеље боксерског спорта, смрви их својом гвозденом песницом, уништи њихове прљаве планове. То је једини начин да им се стане на пут. А ја ћу продужити твоје дело. Зар мислиш да сам седео скрштених руку последњих месеци. Прикупљао сам податке и доказе. Чекам само згодан тренутак да запрепасти свет и да уништим ту лоповску банду која господари париским рингом. Али ти ми мораш помоћи. Не смеш да будеш кукавица, да одустанеш сада када смо тако близу циља.

Говорио је брзо, оштро, упирући своје сјајне зенице у очи свога пријатеља, стежући га чврсто за рамена. Милош је сагнуо главу и слушао ћутећи, увиђајући да његов пријатељ има право. Осећао је како гнев опада у њему, како се стишава.

Гастон је проговорио:

– Не заборавите Мишеле, да сте Србин и да стотине хиљада ваших земљака са стрепњом очекују резултат овог меча. У вашој домовини, многи вечерас не спавају. Седе поред радио апарата и чекају нестрпљиво вести о вашој победи. Зар хоћете да уништите њихове жеље, да их разорите, да их посрамите.

Замислите како ће они примити вашу одлуку о одустајању од меча. Зар се то неће схватити као највећа срамота за целу нацију. Зар да један Србин побегне са мегдана пред сам меч, зар да кажу да сте се уплашили? Ви нисте више само свој, Мишеле. Ви заступате своју домовину, браните њену част, борите се за њену славу. Не, ви то нећете учинити. Показаћете вечерас сву виталност своје расе, сву њену снагу, храброст, све јунаштво народа чија је историја толико херојска и светла...

Милош је ћутао, побеђен. Пламене речи његовог менаџера загрејавале су му срце, изазивале пожар у грудима, Очи му се напунише сузама. Био је тронут и узбуђен. Подигао је главу и светла погледа, испривши се рекао је:

– Имате право пријатељи. Треба се борити. И ја ћу се тући вечерас као никада раније. Борићу се за част своје отаџбине, за лепшу будућност боксерског спорта.

Жан га је загрлио одушевљено, док му је Гастон стезао руку. Мали Пол попео се на клупу и обесио се Милошу око врата. У својој чистој, детињој души он је осећао да се нешто чудно догађа, да је то врло лепо и племенито и зато је у свој загрљај унео сву нежност жарке детиње љубави.

Када се нашао на рингу Милош је још увек био узбуђен. Срце му је јако ударало у грудима, мишићи му подрхтавали. Једва је чекао да гонг објави почетак борбе. Узвици многобројних гледалаца допирали су до њега. Чуо је своје име како бруји са свих страна. Хиљаде њих веровали су у њега. Није смео да их изневери...

Шарл Тенизе ишао му је у сусрет држећи се охоло смешећи се презриво. На лицу му се читало да је убеђен у своју победу. Зар му Дипре није рекао да је све уређено. Имао је само да легне чим добије ударац у плексус, више горње ивице гаћица, у простору стомака. Схватио је овај меч као какву улогу у неком спортском комаду! Ако је добро одигра можда ће ускоро бити и првак света. Дипре ће се већ постарати и за то!

Милош као да је читао мисли свога противника. Погледао га је иронично и навалио стреловитом брзином. Његова песница изазвала је црвену кашу на устима противника. Тенизе се још није ни снашао од чуда, а нос му је већ био спљоштен, лево око уоквирено модрим плаветнилом. Милош је добро пазио шта ради. Облетао је око свога противника, и тукао га потпуно чистим и снажним ударцима, најчешће директима, погађајући увек у лице, држећи Тениза на отстојању, не дајући му

да се приближи ма и за један корак. Овакав начин борбе био је најпогоднији под оваквим околностима. Сваки ударац лепо се видео и било је лако оценити његову прецизност и јачину.

Из сале су допирали одушевљени узвици. Што је Тенизе више крварио, галама је била све јача. Милош је систематски демолирао главу противника, стварао му модрицу за модрицом на издуженом лицу, отварао ране, стварао ожилъке. Ударао је само левом руком, док се десном покривао и вребао погодан тренутак да је пласира. Ако му то успе Тенизе би био готов. Од слепоочнице до браде, ма где ударио противника у том делу лица, свалио би га на под.

Тако снажан је био ударац његове деснице.

Ако удари у образ, противник се не би дизао до десет, а ако га случајно закачи у браду, онда је с њим било свршено. Будио се тек у свлационици! Имао је заиста праву гвоздену песницу!

Кад је одјекнуо гонг Милош се потпуно свеж повукао у свој угао. Није примио ниједан честит ударац. Тенизе, шта више, није успео ни да му се приближи. Заустављала га увек испружена противникова левица, која је погађала сигурно и прецизно баш тамо где највише боли!

Тенизе се једва довукао до своје столице и срушио се сасвим изнемогао на њу. Пјер, који му је секундирао, треснуо му је влажан сунђер у лице и прскао га снажним млазевима воде. Затим га је трљао по вратним жилама, док му је други секундант масирао ноге и груди.

Испуцале, надувене усне с муком су промуцале:

– Ја нећу више!

Пјер га је презриво погледао и прогунђао пискавим, пригушеним гласом:

– Ко те пита да ли хоћеш, пекмезу мој!.. Немаш ни мало мозга у глави. Пушташ да те удара левицом, уместо да се приближиш и тражиш спас у клинчу. Разбиј му гард и ударај где стигнеш. Твој спас је да га удариш ниско, а то можеш да урадиш само ако упаднеш у клинч!... Мазгов си прави!.. Не умеш да искористиш ни најповољнију шансу!

Тенизе је мумлао:

– Како да му приђем кад је окретан као ђаво. Удара као маљем! Све ме боли!..

Прекинуо га је мукли ударац мерача времена о под ринга. То је био знак да се помоћници уклоне. Затим је одјекнуо гонг. Тенизе је споро устао. Пјер га је мунуо у леђа и гурнуо га напред.

Тенизе је стајао и чекао. Милош је морао да пређе цео ринг да би му се приближио. Обухватио је погледом свога противника и уверио се да једва стоји на ногама. Требало је дакле, брзо радити.

Тенизе је покушао да ескивира, али пре него што је мрднуо вратом, нос му је био опет спљоштен и црвена течност облила му је усне и сливала се низ браду. Права киша од удараца запљуснула га је са свих страна. Милош је ударао митраљеском паљбом, прелазећи у напад смело и брзо, задајући по три и више удараца одједанпут приликом сваког напада. Тенизе је млатарао рукама по ваздуху, тетуром се, тражио насумице противника у жељи да се обеси о његове руке, да му падне у загрљај. Али Милош је скакутао око њега, хитро се измицао кад год би му противник дошао у сусрет, облетао око њега и тукао га стално крошеима, директима, свенговима, аперкатима, како је стигао!

У сали је настао лом. Велика арена Палате спорта тресла се од узвика и звиждука. Сви гледаоци су били на ногама. Занесени изванредном борбеношћу свог новог љубимца навијачи су урпали парајући ваздух стиснутим песницама...

(Наставиће се)

Lj. Vukadinović
GVOZDENA PESNICA
Novi prvak Evrope...

(35)

– Jedan je visok, a drugi manji, malo debeo. Video sam ih samo s leđa.
Gaston ga je dopunio.

– Pjer Njuškalo i Dikstron, drugi član žirija.

Žan se obratio Gastonu:

– Šta misliš da uradiš?... Da tražimo da se žiri smeni?

Gaston je slegnuo ramenima.

– Šta to vredi? Postaviće druge, koji su isto tako Dipreovi ljudi. On ih ima sve u rukama.

– Ali nešto mora da se preduzme! – očajavao je Žan.

Gaston je prišao Milošu i odlučno rekao:

– Sve zavisi od vas, Mišele. Tenize mora da leti na pod, da bude nokautiran. Ako izdrži na nogama do kraja meča, makar se teturao kao pijan, makar vi nakupili troduplo više poena, njega će proglasiti za pobednika. To se nije jedanput dogodilo. Jedini spas je nokaut! Morate da radite brzo i vrlo oprezno.

Miloš je klimnuo glavom:

– I meni se žuri. Želeo bih da se ovaj meč što pre završi.

Gaston je produžio:

– A najvažnije od svega je da ga uopšte ne udarate po telu, naročito ne u pleksus. Svaki udarac je opasan. Čuli ste šta je rekao Pol. Tenize će da legne i da se previja! Konstatovaće da ne može da produži borbu. Dežurni lekar izjaviće da je udarac bio nizak. To je diskvalifikacija. Zato ga tucite samo u glavu i srce. Niže nikako. To nije lako. Ja znam, ali od toga zavisi pobeda. Drugo ništa ne umem da vam savetujem.

Žan je šetao po svlačionici dugačkim koracima i stalno mrmljao:

– Kakva svinjarija!.. Kakva podlost.

Njegovo ogorčenje zahvatilo je i Miloša. Zaboravio je na trenutak na svoje brige i praskao:

– I to mi je sport!... Podvale na svim stranama, podmetanja, udešavanja, potplaćivanja žirija... Svega mi je dosta! Da sam znao da su ljudi toliko pokvareni nikada ne bih obukao bokzerske rukavice. To više nije sport! To je prava trgovina, svirepa nepoštedna borba sportskih špekulanata za što veću zaradu.

Seo je na klupu i uhvatio se za glavu.

– Ani je imala pravo: Boks je divljački sport, nedostojan poštenih ljudi. Nema više ničega viteškog u njemu. Dva ludaka se međusobno tuku do iznemoglosti da bi vešti menadžeri zaradili što više novaca...

Gaston je pokušao da ga umiri.

– Ali, Mišel, svi nisu takvi...

Miloš je, međutim, bio izvan sebe od gneva. Razjaren, potpuno se prepuštao srdžbi koja ga je sve jače obuzimala.

– I ja sam nisko pao kao ostali, čim sam zapao u njihovo društvo. Ah, da sam samo znao ranije za sve te mahinacije i prljave poslove menadžera... I još se čudim što me Ani prezire!..

Prišao je naglo Gastonu i obratio mu se molećivim glasom:

– Gastone, preklinjem te da ostavimo sve to. Prepustićemo Tenizu svu slavu. Idi i reci im da neću da boksujem, da odustajem, da se nikada više neću pojaviti na ringu. – Hajde, Gastone, molim te...

Gaston je pobledeo kao krpa i zateturio se od uzbuđenja, Žan je isto tako priskočio i zapanjen zurio u svoga prijatelja. A Miloš je stajao razbarušene kose, molećivog izraza na licu, nezverjenih očiju. Očajanje mu se čitalo u očima, usne mu podrhtavale od besa. Videlo se odmah da nije vladao sobom.

– Jesi li poludeo, Miše! – najzad je uspeo da promuca Žan: – Zar sada da se povučeš, kada smo dogurali blizu vrha. Ti se sigurno šališ...

Zatim je produžio odlučno, potpuno pribran:

– Oni su pokvarenjaci i najodvratniji trgovci ljudskom snagom. To je tačno. Ali ne zaboravi da je naša dužnost da se borimo protiv tog zla koje postaje sve gore i opasnije. Ja se borim perom i otkrivam svetu njihove prljavštine, žigošući ih, ometajući njihove podle planove. Ti imaš drugu dužnost: da svojim snažnim pesnicama, svojim izvanrednim znanjem onemogućiš da jedan prosečan bokser, nedostojan titule koje nosi, služi kao sredstvo Dipreu i njemu sličnih za gomilanje para. Treba spasavati boks iz tih prljavih ruku, vratiti mu ugled, pokazati svetu da je to viteški sport, ukazati na njegove lepote i korisne strane. Kada bi se svi ogorčeni i razočarani, povukli odjednom kao ti, pobeđeni saznanjem o nepoštenju drugih, šta bi se dogodilo od ovog plemenitog sporta. Pretvorio bi se sasvim u cirkusku atrakciju, ličio bi na gladijatorske borbe iz starih vremena, spao bi na najniži, najdivljačkiji nivo. Treba onemogućiti za uvek sve one kojima je jedini cilj gomilanje para, koji u boksu gledaju samo sredstvo za zaradu. Ti to možeš svojim pesnicama, svojom čudesnom snagom svojom inteligencijom. Malo je takvih kao što si ti. I zato ne smeš da odstupaš. Izidi na ring i kazni te upropastitelje boksterskog sporta, smrvi ih svojom gvozdenom pesnicom, uništi njihove prljave planove. To je jedini način da im se stane na put. A ja ću produžiti tvoje delo. Zar misliš da sam sedeo skrštenih ruku poslednjih meseci. Prikupljao sam podatke i dokaze. Čekam samo zgodan trenutak da zaprepastim svet i da uništim tu lopovsku bandu koja gospodari pariskim ringom. Ali ti mi moraš pomoći. He smeš da budeš kukavica, da odustaneš sada kada smo tako blizu cilja.

Govorio je brzo, oštro, upirući svoje sjajne zenice u oči svoga prijatelja, stežući ga čvrsto za ramena. Miloš je sagnuo glavu i slušao ćuteći, uviđajući da njegov prijatelj ima pravo. Očeo je kako gnev opada u njemu, kako se stišava.

Gaston je progovorio:

– Ne zaboravite Miše! da ste Srbin i da stotine hiljada vaših zemljaka sa strepnjom očekuju rezultat ovog meča. U vašoj domovini, mnogi večeras ne spavaju. Sede pored radio anapata i čekaju nestrpljivo vesti o vašoj pobedi. Zar hoćete da uništite njihove želje, da ih razorite, da ih posramite. Zamislite kako će oni primiti vašu odluku o odustajanju od meča. Zar se to neće shvatiti kao najveća sramota za celu naciju. Zar da jedan Srbin pobegne sa megdana pred sam meč, zar da kažu da ste se uplašili? Vi niste više samo svoj, Miše! Vi zastupate svoju domovinu, branite njenu čast, borite se za njenu slavu. Ne, vi to nećete učiniti. Pokazaćete večeras svu vitalnost svoje pance, svu njenu snagu, hrabrost, sve junaštvo naroda čija je istorija toliko herojska i svetla...

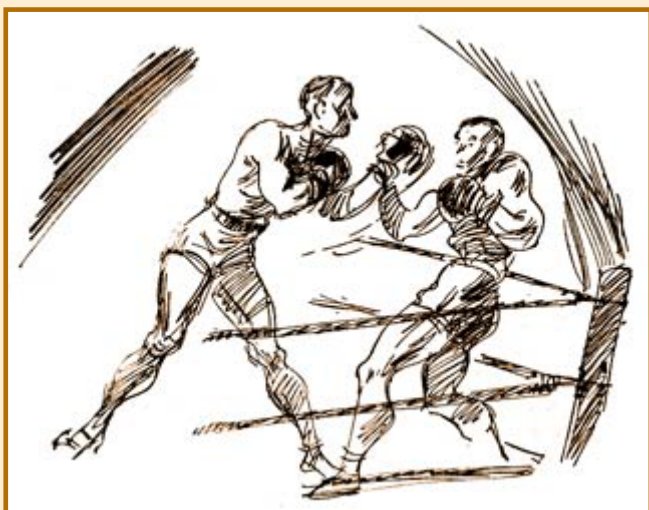
Miloš je ćutao, pobeđen. Plamene reči njegovog menadžera zagrejavale su mu srce, izazivale požar u grudima, Oči mu se napuniše suzama. Bio je tronut i uzbuđen. Podigao je glavu i svetla pogleda, isprisivši se rekao je:

– Imate pravo prijatelji. Treba ce boriti. I ja ću se tući večeras kao nikada ranije. Boriću se za ćast svoje otadžbine, za lepšu budućnost boksterskog sporta.

Žan ga je zagrljio oduševljeno, dok mu je Gaston stezao ruku. Mali Pol popeo se na klupu i obesio se Milošu oko vrata. U svojoj ćistoj, detinjoj duši on je ocećao da se nešto ćudno događa, da je to vrlo lepo i plemenito i zato je u svoj zagrljaj uneo svu nežnost žarke detinje ljubavi.

Kada se našao na ringu Miloš je još uvek bio uzbuđen. Srce mu je jako udaralo u grudima, mišići mu podrhtavali. Jedva je čekao da gong objavi početak borbe. Uzvici mnogobrojnih gledalaca dopirali su do njega. Ćuo je svoje ime kako bruji sa svih strana. Hiljade njih verovali su u njega. Nije smeo da ih izneveri...

Šarl Tenize išao mu je u susret držeći se oholo smešćeci se prezrivo. Na licu mu se ćitalo da je ubeđen u svoju pobeđu. Zar mu Dipre nije rekao da je sve uređeno. Imao je samo da legne ćim dobije udarac u pleksus, više gornje ivice gaćica, u prostoru stomaka. Shvatio je ovaj meć kao kakvu ulogu u nekom sportskom komadu! Ako je dobro odigra možda će uskoro biti i prvak sveta. Dipre će se već postarati i za to!

Miloš kao da je ćitao misli svoga protivnika. Pogledao ga je ironiĆno i navalio strelovitom brzinom. Njegova pesnica izazvala je crvenu kašu na ustima protivnika. Tenize se još nije ni snašao od ćuda, a noc mu je već bio spljošten, levo oko uokvireno modrim plavetnilom. Miloš je dobro pazio šta radi. Obletao je oko svoga protivnika. i tukao ga potpuno ćistim i snažnim udarcima, najćešće direktno, pogađajući uvek u lice, držeći Teniza na odstojanju, ne dajući mu da se približi ma i za jedan korak. Ovakav naćin borbe bio je

najpogodniji pod ovakvim okolnostima. Svaki udarac lepo se video i bilo je lako oceniti njegovu preciznost i jaćinu.

Iz sale su dopirali oduševljeni uzvici. Što je Tenize više krvario, galama je bila sve jaća. Miloš je sistematski demolirao glavu protivnika, stvarao mu modricu za modricom na izduženom licu, otvarao rane, stvarao ožiljke. Udarao je samo levom rukom, dok se desnom pokrivao i vrebao pogodan trenutak da je plasira. Ako mu to uspe Tenize bi bio gotov. Od slepooćnice do brade, ma gde udario protivnika u tom delu lica, svalio bi ga na pod. Tako snažan je bio udarac njegove desnice. Ako udari u obraz, protivnik se ne bi dizao do deset, a ako ga slućajno zakaći u bradu, onda je s njim bilo svršeno. Bydio se tek u svlaćionici! Imao je zaista pravu gvozdenu pesnicu!

Kad je odjeknuo gong Miloš se potpuno svež povukao u svoj ugao. Nije primio nijedan ćestit udarac. Tenize, šta više, nije uspeo ni da mu se približi. Zaustavljala ga uvek ispružena protivnikova levica, koja je pogaćala sigurno i precizno baš tamo gde najviše boli!

Tenize se jedva dovukao do svoje stolice i srušio se sasvim iznemogao na nju. Pjer, koji mu je sekundirao, tresnuo mu je vlažan sunđer u lice i prskao ga snažnim

mlazevima vode. Zatim ga je trljao po vratnim žilama, dok mu je drugi sekundant masirao noge i grudi.

Ispucale, naduvene usne s mukom su promucale:

– Ja neću više!

Pjer ga je prezrivo pogledao i progundao piskavim, prigušenim glasom:

– Ko te pita da li hoćeš, pekmezu moj!.. Nemaš ni malo mozga u glavi. Puštaš da te udara levicom, umesto da se približiš i tražiš spas u klinču. Razbij mu gard i udaraj gde stigneš. Tvoj spas je da ga udariš nisko, a to možeš da uradiš samo ako upadneš u klinč!... Mazgov si pravi!.. Ne umeš da iskoristiš ni najpovoljniju šansu!

Tenize je mumlao:

– Kako da mu priđem kad je okretan kao đavo. Udara kao maljem! Sve me boli!..

Prekinuo ga je mukli udarac merača vremena o pod ringa. To je bio znak da se pomoćnici uklone. Zatim je odjeknuo gong. Tenize je sporo ustao. Pjer ga je munuo u leđa i gurnuo ga napred.

Tenize je stajao i čekao. Miloš je morao da pređe ceo ring da bi mu se približio. Obuhvatio je pogledom svoga protivnika i uverio se da jedva stoji na nogama. Trebalo je dakle, brzo raditi.

Tenize je pokušao da eskivira, ali pre nego što je mrdnuo vratom, nos mu je bio opet spljošten i crvena tečnost oblila mu je usne i slivala se niz bradu. Prava kiša od udaraca zapljusnula ga je sa svih strana. Miloš je udarao mitraljeskom paljbom, prelazeći u napad smelo i brzo, zadajući po tri i više udaraca odjedanput prilikom svakog napada. Tenize je mlatarao rukama po vazduhu, teturao se, tražio nasumice protivnika u želji da se obesi o njegove ruke, da mu padne u zagrljaj. Ali Miloš je skakutao oko njega, hitro se izmicao kad god bi mu protivnik došao u susret, obletao oko njega i tukao ga stalno krošeima, direktima, svengovima, aperkatima, kako je stigao!

U sali je nastao lom. Velika arena Palate sporta tresla se od uzvika i zvižduka. Svi gledaoci su bili na nogama. Zaneseni izvanrednom borbenašću svog novog ljubimca navijači su urlali parajući vazduh stisnutim pesnicama...

(Nastaviće se)